

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХХ, БРОЙ 23

СОФИЯ, 1-15 ДЕКЕМВРИ 2019 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

www.facebook.com/Synodalpress/

Из живота на Църквата

Социалната и просветната дейност на Църквата в цифри

стр. 1, 4-5

Колонка на редактора

• За изкушението • Нямам си човек
стр. 5

Православие и съвременност

Нашите помисли и психическото ни здраве

стр. 6

Пастирско слово

Социалният принцип на Христос
стр. 7

Християнско изкуство

Иконография на Рождество Христово

стр. 8

ХРОНИКА

България

Съборна св. Литургия в Пловдив

В навечерието на празника на св. Николай Мирликийски Чудотворец, в едноименния пловдивски храм в кв. „Христо Смирненски“ на 5 декември бе отслужена празнична вечеря от Негово Високо-просвещенство Лангадийски, Литински и Рендински митрополит Йоан от Еладската православна църква, скъп гост на Пловдивския митрополит Николай.

На вечерното богослужение молитвено участие взеха и просвещеният Сафидски епископ Димитрий от Антиохийската патриаршия, Великият епископ Сионий, игумен на Троянския и на

Бачковския манастир, и викарните епископи Арсений Знеполски и Яков Константинос Ангелидес от Гърция, а на левия клирос пяха два църковни хора – „Нектарий Протопсалт“ от Букурещ с

пая византийският църковен хор „Тропос“ с диригент Константинос Ангелидес от Гърция, а на левия клирос пяха два църковни хора – „Нектарий Протопсалт“ от Букурещ с

На стр. 2

Празникът на свети Николай Чудотворец във Варна

На 6 декември стотици варненци почетоха паметта на свети Николай Мирликийски Чудотворец. Морският храм на Варна, посветен на светеца, празнува своя храмов празник на този ден.

Високопросвещеният Варненски и Великопреславски митрополит Йоан възглави празничната света Литургия, а в съслужение участваха иконом Василей Шаган – председател на храма, протойерейте Ясен Керчев и Михаил Манев, свещениците Илия Попов и Михаил Миленков, както и митрополитският дякон Любомир Георгиев и дякон Венцислав Георгиев.

В деня, посветен на свети Николай, Варненска и Великопреславска епархия

се сдоби с четирима нови четци, певци и свещоносци – д-р Никола Златарски, Иван Димитров, Данаил Димов и Димитър Георгиев, които бяха постригани в първата степен на свещенството от Негово Високопросвещенство митрополит Йоан.

На стр. 2

ИЗ ЖИВОТА НА ЦЪРКВАТА

Социалната и просветната дейност на Църквата в цифри

През зимните месеци от годината особено остро се усеща необходимостта от по-активна социална дейност в Църквата. Много хора в страната, особено в столицата, са без дом или пък имат ограничени финансови средства и не могат да осигуряват покриването на своите нормални ежедневни нужди.

В социалните мрежи неведнъж ще видим въпроси като: къде е Църквата; защо Българската православна църква не извършва социална дейност; къде са кух-

ните за бедни, и пр. такива въпроси, които винаги преди големите празници стоят на дневен ред. Упреки към Църквата са, че тя не организира социални кухни, че не подпомага бедните, бездомните, че не се грижи за сираците и няма отношение към затворниците.

Българската православна църква обаче извършва своята благотворителна дейност според възможностите си.

И по места в епархиите на Българската църква има десетки благотворителни инициативи, които подпомагат

стотици наши съграждани – социално слаби, бедни или бездомни. Но какво казват цифрите, защото в такива разговори няма как да не се допитаме до статистиките.

Диаграми и пр. статистически данни за социалните организации и дейности няма, затова се постарахме да открием и измерим информация в интернет-пространството за дейностите, които Българската православна църква извършва. Данните, които открихме и публикуваме, са непълни, но изясняват до някаква степен общата картина.

КУХНИ ЗА БЕДНИ

София

През годините, особено след политическите промени в страната от 1989 г., в България се възраждат или се появяват нови благотворителни организации, които биват подпомагани от енорийските свещеници,

енориите или митрополиците. Някои от тези организации се създават по инициатива на самите свещеници, а други идват от редиците на миряните. Например в София към днешна дата има няколко центъра, в които особено през зимните месеци се раздава топла храна. Една от доб-

ре организирани социални кухни е тази към храм „Св. Георги Победоносец“ в столичния квартал „Дървеница“. И до днес там два пъти седмично десетки хора получават топла храна.

Преди години кухнята е затворена от държавните институции, но продължава раздаването на готови и па-

кетираны продукти, както и на хляб. Целогодишно всяка седмица в понеделник, четвъртък и събота от 12 ч. над 200 социално слаби и бездомни получават топла храна. Никой не бива връщан с празни ръце.

Инициативата е подета от отец Димитър Вукадинов през 2012 г., но неофи-

циално хора биват подпомагани още от 90-те години на миналия век. Църковната благотворителна акция е подкрепена дори от платформата за доброволчество TimeHeroes.

Една от най-големите организирани кухни за бедни е в столичния жк „Дружба“, където топла храна по-

лучават над 400 души всяка неделя. Средствата се осигуряват посредством дарения от много частни лица и някои фирми и сдружения. Софийска митрополия подкрепя раздаването на топла храна и до момента доброволците са получавали подкрепа както още

На стр. 4

ХРОНИКА

От България

Съборна св. Литургия в Пловдив

От стр. 1

диригент Савин Преда и митрополитският хор „Св. ап. Ерм“ с диригент протосалт Георги Радев.

Високопроеосвещеният епархийски митрополит Николай възглави архиерейската света Литургия по повод празника на своя небесен покровител св. Николай Чудотворец в едноименния пловдивски храм.

В съслужение с митрополита бяха архиереите гости – високопроеосвещеният Лангадийски, Литинийски и Рендински митрополит Йоан, преосвещеният Сафидски епископ Димитрий, Велички епископ Сионий, игумен на Троянската и Бачковската света обител, и викарните епископи Арсений и Яков, както и архимандрит Антипа от Св. Гора – Атон, иконом Нелуц Опря – председател у нас на Румънския патриарх, ставр. ик. Тодор Хаджиев – протосингел при Пловдивска митрополия, ставр. ик. Добромир Костов – ректор на ПДАиС „Св. Кирил и Методий“, ик. Александър Величков, ик. Николай Георгиев, йеромонах Максим, митрополитските протодякон Илиян Александров и дякон Ангел Ангелов и гостите йеродякони Рафаил и Теодосий.

На богослужението присъстваха кметът на

Пловдив г-н Здравко Димитров и областният управител г-жа Дани Каназирева, генерал-майор Явор Матеев, г-н Петър Манджуков – архонт на Пловдивска св. митрополия, старши комисар Йордан Рогачев – директор на ОД на МВР, г-н Държиков – председател на Общинския съвет, деканът на БФ към СУ „Св. Климент Охридски“ доц. д-р Ивайло Найденов, придружаван от доц. д-р Павел Павлов и доц. д-р Ивайло Шалафов, г-н Георги Гергов, ктиторът на храма г-н Кирил Василев, общественици и множество миряни. Те отправиха молитви към св. Николай Мирликийски Чудотворец, просейки неговото застъпничество и закрила.

В храма, близо до украсената с цветя икона бе поставена мощехранителница с частица от мощите на Светителя.

В края на литургията Великият епископ Сионий прочете поздравителен адрес от Негово Светейшество Българския патриарх Неофит до Пловдивския митрополит Николай по повод имения му ден, след което викарният епископ Арсений приветства епархийския митрополит от името на освещения клир и паството на Пловдивската епархия.

Митрополит Николай се обърна с благодарност към всички присъстващи и уважили празника на освещения небесен покровител, като прие множество цветя и пожелания за имения си ден. Архипастирът благослови хората в храма и честити празника, пожелавайки св. Николай винаги да бди над тях с молитва и застъпничество и през трудни, и през радостни моменти.

Пловдивска митрополия

Празникът на свети Николай Чудотворец във Варна

От стр. 1

След причастяването на множество вярващи християни и отпуска, митрополит Йоан поздравя всички именици и призова присъстващите да се включат в молебна и военния ритуал, които по установената традиция се извършват на Никулден.

Шествие с частица от честните мощи на свети Николай и икона с лика му, както и с други храмови светини се отправи към площада пред храма, където Негово Високопроеосвещенство отслужи молебен към свети Николай за благословение на всички моряци. След това на всички бе раздадено рибно ястие.

Сред официалните лица, присъствали на молебна и военния ритуал, бяха министърът на отбраната г-н Красимир Каракачанов, началникът на отбраната генерал Андрей Бошев, висши офицери, г-н Стоян Пасев, областен управител на Варненска област, г-н Иван Портних, кмет на Варна, контраадмирал Кирил Михайлов, главнокомандващ Военноморските сили на Република България, капитан I ранг Камен Кукуров, началник на Щаба на Военноморските сили, флотилен адмирал проф. д.в.н. Боян Медникаров, началник на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ – Варна, и други.

Митрополит Йоан произнесе слово и

отбеляза, че „голяма част от православния свят в този ден отправя своя духовен взор към свети Николай, архиепископ Мирликийски Чудотворец. Нашият град е свързан по апостолско приемство със свети апостол Андрей Първозвани. Но до голяма степен всички моряци, всички, които живеят тук – на морския бряг, неминуемо чувстват за свой закрилник и свети Николай“.

Архиепископ отбелязва още: „Близо 1700 години, или 1677, откакто свети Николай помага чрез своята целебна сила и благодат, и със светите си мощи на всички човечи. И толкова много е почитан той, че след Пресвета Богородица и св. Йоан Предтеча надали има светец с такова широко почитание. Мощите му са в Бари (Италия) и има поне три тома изписани и в нашата съвременност за изцеления на тежко болни човечи, за чудеса, проявили се към отделни моряци за тяхното спасяване и към буреваемите в морето хора, и по много начини проявена милосърдност“.

Митрополит Йоан обърна внимание на една от стихирите, посветени на свети Николай, в която се казва: „Нека житието ви да бъде по името ви“. А името на светеца означава „победител на народите“. Негово Високопроеосвещенство благопожела свети Николай да помага на всички.

Георги ВЕЛИКОВ

† IN MEMORIAM

Престави се в Господа старецът Ефрем Аризонски

На 8 декември се престави в Господа един от най-видните духовници на нашето време – старецът Ефрем Филотейски, наричан още Аризонски.

Старецът Ефрем е роден във Волос, Гърция, на 24 юни 1927 г. Носител на светогорската монашеска традиция, духовно чедо на великия старец св. Йосиф Исихаст, бивш игумен на Филотейския манастир на Св. Гора и основател на 20 манастира в Америка и Канада, които заедно с манастири в Гърция и на Света Гора бяха под неговото духовно ръководство.

Бог да го прости!

Българският патриарх Неофит се среща с новия гръцки посланик

Да укрепнем българо-гръцките отношения и да продължим доброто сътрудничество между двата народа, върху това се обединиха светейшият Български патриарх Неофит и новият посланик на Република Гърция Н. Пр. Димитриос Хронопулос. Дватама се срещнаха на 26 ноември в сградата на Софийска св. митрополия.

Новият посланик благодари за честта да бъде приет от Предстоятеля на Българската църква, като изтъкна факта, че самият той е желал първата му официална среща, след държавните протоколини, да бъде именно с Българския патриарх.

По време на приема бяха повдигнати редица въпроси относно добрите взаимоотношения между България и Гърция както в дипломатическо и политическо отношение, така и в църковно. Негово превъзходителство

предаде поздравя на патриарх Неофит от предстоятеля на Гръцката православна църква архиепископ Йероним и от президента на Гърция Прокопис Павлопулос и сподели, че освен с икономически партньорства, нашите два народа са свързани и с православнота ни вяра.

На срещата участие взеха Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, вика-

рият Софийския митрополит, архим. Василий, протосингел на Софийска св. митрополия, и ик. Николай Георгиев, началник на отдел „Връзки с обществеността“ при Св. Синод. Приемът завърши с пожелания за успешен мандат на г-н посланика и бяха изразени надежди за бъдещи партньорства, общи проекти и развиването на братските и приятелски отношения между двете страни.

Българският патриарх Неофит прие новоназначения посланик на Израел

Българският патриарх Неофит се срещна на 28 ноември с новия посланик на Израел у нас Н. Пр. Йорам Едрон. Посланик Едрон благодари за честта да се срещне с Предстоятеля на Българската православна църква. Той благодари за голямата историческа роля, която Българската православна църква е изиграла при спасяването на българските евреи по време на преследването им в средата на миналия век.

Патриарх Неофит изтъкна добрите взаимоотношения с еврейската общност у нас, както и тези между българите и евреите като цяло. Той сподели, че двама български предстоятели – екзарх Стефан и патриарх Кирил – са обя-

вени за Праведници на света.

В срещата взеха участие Техни Преосвещенства Мелнишки епископ Герасим, гл. секретар на Св. Синод, Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митро-

полит, и ик. Николай Георгиев, началник на отдел „Връзки с обществеността“ при Св. Синод.

Светейшият патриарх в края на приема благопожела успешен мандат и добро служение на новия посланик.

ХРОНИКА

От България

Опело на ставрофорен иконом Мина Минчев

На 28 ноември в столичната митрополитска катедрала „Св. Неделя“ бе извършено опело на ставрофорен иконом Мина Минчев, дългогодишен председател на църковното настоятелство на митрополитския катедрален храм.

В сутрешните часове на деня бе извършена заупокойна св. Литургия в памет на упокойлия се духовник. Тя бе възглавена от архимандрит Василий, протосингел на Софийска митрополия, с когото съслужиха храмовите свещеници. След края на литургията той заедно с присъстващото духовенство отслужи и трисагий пред ковчега на отец Мина, който бе поставен в центъра на храма. Според чина за погребение на свещеник, след заупокойното последование започна четене на св. Евангелие от столични духовници.

Да изпатят в последния му земен път представилия се в Бога свещеник, в катедралата се събраха неизброимо множество софийски духовници, към които се присъединиха свещенослужители и от други епархии – благодарни събратя, които с помощта на упокойлия се духовник възрастваха във вярата и придобиваха опит в дяконското и свещеническото служение, приятели, състуденти и съработници на Божията нива, семейството, роднините, близките на отец и християни от различни енории и градове, дошли да почетат образцовия свещеник и да го изпатят в последната му земя пътека.

Чинопоследованието на опелото бе представяно от Негово Светейшество Софийския митрополит и патриарх Български Неофит. В мертвеното последование се включиха Техни Високопреосвещенства – Ловчански митрополит Гавриил, Варненски и Великопреславски митрополит Йоан, Врачански митрополит Григорий, Техни Преосвещенства Мелнишки еп. Герасим, секретар на Св.

Синод на БПЦ, и Белоградчишки еп. Поликарп, викарий на Софийския митрополит, протосингелът архимандрит Василий, архимандрит Пахомий, ректор на Софийската духовна семинария, архиерейски намествници на Софийска епархия, голямото множество духовници и четирима дякони, ръководени от митрополитския протодякон Иван Петков.

В края на чинопоследованието Белоградчишкият епископ Поликарп се обърна към опечаленото събрание с пастирско слово, в което изтъкна достойнствата на упокойлия се духовник и отправи към близките и присъстващите пастирски думи на съболезнование и утешение.

След като близките се простиха за последен път с отеца, бе изълян чинът, полагащ се при погребение на духовник. Свещеници понесоха ковчега с тялото и го внесоха в св. олтар, за да обиколят с него св. престол. Така упокойлият се свещеник премина за последен път през царските врати и се отправи, придружен от цялото църковно изпълнение, към гробното място, подготовено на Централните софийски гробища.

Бог да прости всички волни и неволни съгрешения на новопредалилия се ставрофор. ик. Мина Минчев! Вечна и блажена да бъде паметта му и да настани Бог душата му в селенията на праведните!

Весела ИГНАТОВА

Монашеско пострижение в Църногорския манастир

В деня на св. Андрей Първозвани, 30 ноември с благословението на Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Неофит, в Църногорския манастир „Св. безсребреници Козма и Дамян“, край с. Гигинци, община Брезник, бе извършено монашеско пострижение от Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит.

Монашески постриг, под мангията на архимандрит Никанор, игумен на Църногорския манастир, получи послушникът при светата обител Христо Симеонов Дончев, от гр. София, на когото бе дадено името Хрисант.

Монашеското пострижение бе предхождано от възкресно вечерно богос-

лужение, в което взеха участие иконом Йоан Чикалов, архиерейски намествник на Трънска духовна околия, йеромонах Силуан и свещеник Михаил Станкович.

Клиросното пение бе изпълнено от архимандрит Евтимий, г-н Ангел Младенов, секретар на Софийска света митрополия, и братя на светата

обител. След пострижението епископ Поликарп поздравя игумена с новия брат, а на новопостригания монах пожела здраве, радост в монашеското поприще и преуспявайки пред Бога, да бъде пример в църквата на послушание, молитва и духовна ревност.

Софийска митрополия

Съболезнователни адреси

До Негово Блаженство Анастасий, архиепископ на Тирана и цяла Албания

Ваше Блаженство, С болка научихме за трагичното земетресение тази сутрин в Албания, при което са ранени множество човещи и се отне животът на няколко души.

В този момент, когато душите и сърцата ни са изпълнени със скръб от слу-

чилото се бедствие, отправяме сърдечна и искрена молитва към Всеподателя на всяко добро Господ Иисус Христос да успокои земната твърд и я превърне в спокойно място за живот на Своето творение.

Бог да упокои душите на загиналите в селенията на

праведните, да укрепи близките им и да изцели ранените.

С братска в Христа обич,

† НЕОФИТ,
Патриарх Български

26.11.2019 г.
гр. София

По повод кончината на г-н Стефан Данаилов

Обични в Господа братя и сестри,

Поднасяме най-искрени съболезнования по повод кончината на големия български актьор и общественик Стефан Данаилов. Смъртта, която в един миг идва и отнема всичко, е тежък момент, когато думите са безсилни да изразят болката от загубата на един обичан от народа човек.

Стефан Данаилов остава в паметта ни като човек, който в битността си

на министър на културата с лекота, желание и обич се трудеше за развитието на културата във всичките ѝ сфери. Напусна ни актьорът, пресъздал изключително добре образа на св. цар Борис I в едноименния филм.

Благодарни сме за доброто му отношение към светлата Църква и за всички добри инициативи, свързани с връщането, реставрирането и съхранението на православните ни храмове и манастири.

Отправляме молитва към небесния ни Отец да упокои душата на новопредалилия се Божий раб в селенията на праведните!

Господ да утеши близките му в тези нелеки за тях дни, като им дарува сили да превъзмогнат скръбта от тежката загуба.

Вечна и блажена да бъде светлата му памет!

† НЕОФИТ,
Патриарх Български

27.11.2019 г.
гр. София

По повод кончината на г-жа Стоянка Мутаfoва

В деня, когато почитаме паметта на св. Николай Мирликийски Чудотворец, с тъга научихме за кончината на обичаната родна театрална и филмова актриса Стоянка Мутаfoва.

Тя ще остане в паметта ни като актрисата, която чрез своите богати твор-

чески дарования успяваше с лекота да пресъздаде, в различни роли на сцената, житейските истини.

Думите са безсилни, за да изразят тъгата от загубата на човека, достигнал една благословена библейска възраст и оставил след себе си огромно те-

атрално богатство.

Бог да я прости и упокои душата ѝ!

Вечна и блажена да бъде паметта ѝ!

† НЕОФИТ,
Патриарх Български

06.12.2019 г.

Дяконско ръкоположение в Ловеч

На 1 декември Негово Високопреосвещенство Ловчански митрополит Гавриил ръкоположи в дяконски чин благоговейния мъж Войден Божков в приземния параклис „Св. Въведение Богородично“ на новия катедрален храм „Св. св. Кирил и Методий“ в гр. Ловеч.

Новоръкоположеният дякон е родом от гр. Троян, отраснал е в семейство на свещеник, завършил е духовна семинария, след което се дипломира с отличен успех в Богословския факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Имаш отлични певчески качества – певец към храм „Успение Богородично“ в гр. София, той рещава да се завърне в родния край и ще започне служението си в троянската църква „Св.

преп. Параскева“.

Високопреосвещеният митрополит Гавриил чести ръкоположението на дякон Войден Божков и свърза събитието с празнувания на този ден светец – св. праведни Филарет Милостиви, който бил изключително милосърден към нуждаещите се и раздал и последното си имущество на бедните.

Архиерейт изтъкна, че християните и особено духовниците следва да се поучат от този пример и

да имат милосърдие и любов към хората, като истинското милосърдие е не когато за това се получава заплаща, а когато то извира от душата и сърцето на човека.

Митрополит Гавриил пожела на новоръкоположения дякон да служи усърдно и всеотдайно, да бъде милосърден и състрадателен към хората, които имат нужда от неговата помощ.

Ловчанска митрополия

ПРАВОСЛАВИЕ И СЪВРЕМЕННОСТ

Нашите помисли и психическото ни здраве

Продължение от бр. 21

Да се спрем на един друг въпрос. Защо така силно се привързваме? По-рано споменах дълбочината и повърхностността.

Защо така силно се привързваме към повърхностните неща? Защо се държим така силно за тях?

Ние станаме едни много повърхностни хора. Всичко, за което се говори е повърхностно. Нали? Дали е политиката или начинът, по който се представяме пред хората, но ние изглежда имаме за фиксидея, фокусирали сме се, отдала сме се, вманиачили сме се по повърхностното. Интересува ни начинът, по който изглеждат нещата, а не тяхната същина. И ние отново и отново много лесно се подмамваме от външния им вид.

Дори във връзките ни гледаме човека до нас и виждаме само външността му. Случва се понякога човек да се влюби в друг заради изписаните му вежди или заради цвета на косата му. Или заради някоя друга маловажна черта от физиката му, която кара хората да се привързват един към друг. Но това не може да е основа за здрава връзка помежду им. Разбирате ли? Повърхността си е само отвън, нали?

Има една стара поговорка: не съди за книгата по корицата ѝ. Обаче ние точно такава общество сме си създали. Може би това, за което говоря, важи в по-голяма степен за Щатите, но нали казват, че Америка уж винаги е по-напред от Канада? Е, ние със сигурност сме по-напред от вас в повърхностното отношение към нещата и ограничеността в нашата култура, естетика, политика и немалко други неща. Много от това, което казвам, е основано на моя живот и наблюденията като американец, но мисля, че това е и един много общочовешки проблем. Един много човешки проблем.

Моят въпрос е: защо сме така силно привързани към повърхностното, защо сме така прилепени към външното? Един възможен отговор е, че го правим, защото се страхуваме от дълбокото. Може би ни е страх от дълбокото. Нали? Може би се страхуваме от нашата собствена вътрешна дълбочина, може дори никога да не сме влизали в спънкосновени с нея. Може би не знаем как? Много сме си добре, и вместо да се затормозяваме, ние се успокояваме с повърхностни и външни неща, които да ни разсейват. А още по-лошото от това да се страхуваме от дълбочината в нас е, че може би ни е страх да не открием, че нямаме дълбочина и сме прекарали целия си живот в грижи за външни и маловажни неща, за лицето, за косата, за облеклото и кътчетата от дома ни и т. н., и т. н. Нали? Всички тези външни неща... Може би сме пренебрегнали вътрешната дълбочина на душата си.

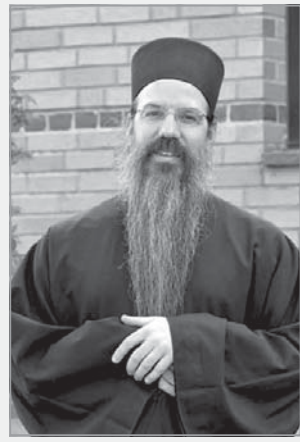
Да се вгледаш в себе си

Едно е да погледнеш в себе си и да видиш нещо, от което не си доволен, но друго е да погледнеш и да осъзнаеш, че там няма нищо, че е празно. Това е нещо страшно, страшно! А аз мисля, че нашият живот е много празен и беден, животът в материалистичното и потребителско, и сякаш основано на науката, обществото. Всичко се свежда до физическите проявления.

Така че това безпокойство, този наш неспокоен ум... Това е човешката диле-

Архимандрит Максим Симонопетрит (в света Николас Констанс) е брат от манастира „Симонопетра“ на Света Гора и преподавател в Гръцкия православен университет „Св. Кръст“ в Бостън. Роден е на 1 декември 1961 г. в САЩ. През 2005 г. напуска преподавателското си място в Харвард и става послушник, а впоследствие приема монашеството в манастира „Симонопетра“ на Света Гора. През 2015 г. е ръкоположен за дякон и свещеник. Отец Максим е преводач на трудовете на св. Максим Исповедник на английски език. Автор е на множество статии и на книгите „Св. патр. Прокъл Цариградски и почитта към св. Богородица в Късната античност“ (2003) и „Изкуството да виждаш: парадокс и възприятие в православната иконография“ (2014).

В „Църковен вестник“ ще публикуваме текстове на архим. Максим, първите, които излизат на български език. Те са от книги, посветени на вниманието в съвременното общество.

ма, екзистенциален въпрос, който е силно обострен в днешното ни общество. Защо? Защото е много ясно, че културата и обществото, които създадохме (говоря основно за дигиталната култура и всички тези електронни устройства, които са навсякъде), са една култура на организираното разсейване.

Как изобщо би могъл да водиш дълбок вътрешен духовен живот, ако непрекъснато се разсейваш от 24-часовия новинарски поток. На всеки петнайсет минути всеки ден има някаква новина, някакво ново събитие, някакъв нов проблем, нещо хаотично... Изглежда всичко това е планирано, за да ни разсейва. Един ден – загубен самолет, следващия – някакъв вирус, по-следващия – нещо друго... Сякаш е в интерес на определени групи хора да ни държат постоянно в състояние на разсейаност, не виждащи дълбочината на нещата, да ни държат в състояние на удовлетворение от повърхностните неща.

Това е друга тема, в която няма да навлизам, но не е случайно, че обществото е стигнало до такава развитие на нещата.

Някой има полза от това да сме разсейани,

да не бъдем окуражавани да обърнем очите си навътре към себе си.

Нека помислим за момент какво прави умът ни през по-голямата част от времето.

Ето, днес има много хора в църквата и аз говоря вече повече от десет минути, така че може да помислите и да се запитате къде бяхте в последните десет минути. Какво ще кажете? Дали всички вие дори сте успели да пристигнете тук? Някои от вас все още не са. Телесно сте тук, обаче духовно и с ума си може би все още сте у дома, може би сте на работа, може би си мислите за разговора, който сте имали по-рано днес. Или пък сте дошли тук с душа и тяло, обаче сега си мислите: „Надявам се да свърши по-бързо, защото още не съм си пил кафето“ или: „Трябва да приготвя вечеря“... Така че, като се замислите, умът непрестанно се движи, постоянно е в движение, винаги е изпълнен с мисли, спомени, представи, притеснения, страхове, неприязнь... Замислете се за всички този смут, който живее вътре в нас!

Ние или преживяваме отново нещата от миналото, връщаме се в детството си, спомняме си какво правеха родите-

лите, бабите и дядовците ни, или за родното място... спомените никога не свършват. Като аудио- или видеокасета, която просто се върти и върти отново и отново, и отново... Така че ние или преживяваме наново нещата, които са се случили, или сме обезпокоени за утрешния ден. Какво ще стане с това и онова, и с другото...

Така че като се замислите, ние сме като разделени между два полюса: или се притесняваме за миналото, или негодуваме за миналото, или бленуваме за нещото, за хората, които сме познавали, местата, на които сме ходили... Или сме се фиксирани в някакво странно въображаемо бъдеще: какво би станало, ако така, ами ако онака, ами какво ще кажем за онова, а за това... Оказва се, че почти никога не сме в сегашния момент. Едва ли не, ние никога не живеем в сегашния миг.

Ние отсъстваме от настоящето

Ние знаем как се чувстваме в такава ситуация, какво е да имаш проблем и да искаш да го споделиш с някого, може би с твой приятел, а той да не ви слуша, да е разсеян от други неща, да не е в настоящия момент. И ние правим същото.

Но, ако аз живея в миналото, ако бленувам за загубената си младост, колко бях красив и как можех да тичам по 16 километра, за приятелите, които имах и местата, на които ходех... Или пък се притеснявам за бъдещето, че няма да имам достатъчно пари като се пенсионирам, или къде ще живея, какво ще се случи, ако ни удари икономическата криза...? Ако живея с нещата от миналото или бъдещето, аз не живея в настоящето. А Бог съществува единствено в настоящето.

Бог не е в спомените ми от миналото и не съществува в моите блянове или

фантазии за бъдещето. Така че, ако аз потъвам в мисли за миналото и мечти за бъдещето, аз не съм в настоящето и следователно, аз не съм с Бога. Не съм с Бога, защото Бог не е в моето въображение, в моите мисли, в моите спомени, в моите обиди и ако ние отсъстваме от настоящето, ние се лишаваме от присъствието на Бога. Замислете се: дори когато спим, нашите умове работят.

Така че, повечето от нас са до такава степен разсеяни в по-голямата част от времето, че действително сме загубили усет за това какво става вътре в нас. От мига, в който се събуждат сутрин, първото нещо, което хората правят, е да посегнат към айфона си. Казват, че последното нещо, което докосваш вечер и първото нещо, което докосваш сутрин е твоят айфон.

Това е, един вид, като с онова създаване във „Властелинът на пръстените“ – Ам-гъл, с пръстена, „Безценното ми, безценното ми...“. Всичкото ни съзнателно време, докато сме будни, прекарваме закачени за някаква джаджа или устройство, към пощата си, социалните мрежи, или на компютъра си, или на телефона си, или гледаш неконтролируемо сериали... Ние постоянно сме разсеяни, непрестанно живеем извън себе си. Защото, изглежда, се страхуваме да изключим тези неща и да останем реално сами.

Всъщност миналия век Зигмунд Фройд, известният психоаналитик, забелязал, че в мига, в който хората влизали в стаята (в онези години имали радио), хората пусkali радиото. Виждам това и днес. Хората се прибират къщи и какво правят най-напред – пускат телевизора или радиото, или нещо друго. Като че ще свърши светът, ако има две минути, през които да няма какво да ни разсейва. Знаете ли какво казва Фройд за това? Той се запитал: „Защо правят това?“ Отговорът на Фройд е: тези хора не желат да чуят или да се изправят пред своите подсъзнателни мисли или подтици.

Аз не бих се изразил точно с тези думи, но мисля, че това е общо взето така. Ако не можем да бъдем сами със себе си, това означава, че имаме проблем със себе си, че не харесваме себе си. Защо трябва да се чувстваме некомфортно да останем сами, да излезем на разходка сами, без музиката и джаджите... защо? От какво се страхуваме?

Беседа, произнесена пред енорията на църквата „Св. Николай“ от Гръцката православна митрополия на Торонто (Вселенска патриаршия), 9 април, 2016 г., Торонто, Канада.

Следва

Архим. МАКСИМ (Констас)
Превод: Йоан ВАСИЛЕВ

Духовна съкровищница

Няма нищо по-силно от Христовата Църква. Който се е захванал да воюва с нея, неизбежно ще погине. Това е все едно да обявиш война на Небето.

Св. Йоан Златоуст

Ако вигите добър човек, да знаете, че е бил нещастен.

Св. Димитрий Ростовски

Веднъж изнасях беседа пред ученици, след което едно момиче стана и каза:

– Аз искам да пробвам всичко в живота.

– Пробвай! Пробвай да си целомъдрена го брака, да бъдеш чиста, откровена, любвеобилна, добра, принципна, пробвай!

Архим. Мелхисеке

Човек може да разбере себе си само чрез дружица.

Митр. Павел Сисанийски

Когато словото ни няма дълбочина, тогава е обширно.

Светогорски слова

ПАСТИРСКО СЛОВО

Социалният принцип на Христос

Живеем в свят на експерименти. Сега, повече от всякога, на homo sapiens е предоставена свобода да търси, прилага и събира плодовете от всичките си опити в областта на духа. И не е случайно, че християнството толкова често бива заклеявано като ретроградно, изостанало и неадекватно за изискванията на новото време. Отвсякъде се чуват гласове не само за подмяна на изконните евангелски истини, но и откровени предложения те да бъдат забравени или изхвърлени от употреба.

Посланието на Спасителя е избузано встрани и поставено в полусянката на общественото внимание. Гласът му е не само умишлено заглушаван, но и се потушават бързо всички опити да му се даде някаква активна позиция.

Обществото сякаш повече от всякога няма нужда от Христос, защото е позволило стихията на егоизма, консуматорството и разделението да го обземат отвсякъде. Пречистият Иисус е поставен някак далеч настрана – отхвърлен и ненужен, далеч от силните на деня и извън обсега на общественото внимание. Всички социални рецепти са някак си „над и отвъд“ Него, решения, които са съвършено чужди на чистотата на християнската етика. Забравя се за едно наставление на Господ Иисус Христос, което звучи така: „Както искате да постъпват с вас човеците, тъй и вие постъпвайте с тях!“ (Лука. 6:31).

Колко просто, но колко Велико!

А то е такава, защото е истинско „откровение свеше“ – гласът на Този, Който е дошъл в плът да понесе греховете на падналото човечество и с Кръвта Си да изкупи всяка душа.

Всякакви други формули за отношение към другия в сравнение с него остават външни и несвършени. Някак непълноценни, защото са човешки, твърде човешки... Липсва им пълнотата на благодатта, която може да произлиза само и единствено от

Него – нашия Господ Иисус Христос. Ако ние се бяхме вслушали в този кратък и кропък завет и се бяхме придържали към него, щяхме да прогоним от отношенията си всяка сянка, грях и съблазън. Постепенно щяхме да забравим за болката от общуването с другия, за огорченията от немоштите на ближния и да си спестим травмите от дълбъщите на нашето горделиво егоцентрично „Аз“.

Толкова блата в отношенията между нас щяха да бъдат пресушени и на тяхно място биха поникнали красиви цветя! Колко различно щеше да бъде всичко, ако всеки от нас първо помислеше за другия, а после за себе си. Ако се опитваше да се съобразява с него и да го уважава като човек и личност. Не можеш да обичаш някого без преди това да го уважаваш. Няма как да го поставиш на престол в сърцето си, ако първо не го допуснеш до себе си. Ако всеки се ръководеше от закона на съвестта, който е написан на скрижалите на сърцето му, светът щеше да бъде изчерен от всякаква неправда.

„Както искате да постъпват с вас човеците, тъй и вие постъпвайте с тях!“

И обратно – да не постъпваме с другия така, както не искаме той да постъпва с нас. Това е най-висшият социален принцип. Толкова съкровен и богооткровен! И това не е утопия, някаква мечта за невъзможна справедливост, а жива и действена реалност.

Звучи толкова просто, а е толкова сложно, защото ние сме потопени в нашата слепота. По-точно ние сме се самозаслепили в себелюбието си. Насочили сме желанието за промяна навън, а не навътре към себе си. Можем да приемем другия само доколкото можем да го понесем и ни е удобен за наши егоистични цели и интереси.

А като чеда Божи и творения на един общ Отец трябва да виждаме в другия Христос. Да гледаме на него като на икона Божия. Нещо повече –

можем да преоткрием в него нашето друго „аз“. В отношението ни към него да се отразява отношението ни към себе си. Тогава нашият живот не би бил нестихваща битка между „аз или ти“, а щеше да намери своята вътрешна хармония в пречистеното „аз и ти“. Щяхме да се оглеждаме спокойно в ближния, а не да извървяваме криволичещите пътеки един към друг, превземайки проклятието на своята себичност. Нямаше да излезем от християнския идеал за обществени отношения и не бихме отворили многовековната лаборатория за социални експерименти. Така най-лесно бихме се добили до онова изначално състояние на Адам и Ева в Едем, където те в пълнота са общували с Бога и помежду си, преди в тях да навлязат грехът, проклятието и смъртта. Щяхме да бъдем в преддверието на Царството Му, а не някъде далеч отхвърлени и непълноценни. Така щяхме да бъдем Негови, изцяло и завинаги, дори потопени в калта на ежедневието.

Един от най-великите мистици на светото Православие, св. Ефрем Сирин, го е изразил по неповторим начин с изречението: „Ако не обичаш ближния, няма как да се научиш да обичаш себе си!“ От всички религии именно християнството е тази, при която, изхождайки от себе си, можеш не само да достигнеш до другия, но и да го преоткриеш, разбереш и... заобичаш.

За Христа, чрез Христа и в Христа!

Защото Синът Божи проповядва със Своя прелевя пример да обичаш враговете си, превземайки цялата нечовешка болка, която ти причиняват. Защото другият е Пътят до Царството Му! Ако не го извървиш, никога не можеш да стигнеш до целта. Нека да не бързаме да казваме, че този принцип остава неразбран от поколенията след Спасителя до ден-днешен.

За мнозина щеше да остане някаква си социална утопия, блян и идеал, прекалено издигнат и отдалечен, ако не беше пос-

тъпката на римския император Александър Север (222-235). В забележителния си труд „История на християнската Църква“ Петър Малички посочва, че именно той толкова силно го е харесал, че е разпоредил да го изпишат на входа на обществените сгради в столицата. Защото е преценил, че е чудесен мотив за спазване на обществения ред и регулиране на отношенията между хората. Нещо повече, препоръчвал на всички кадрови служби да се учат от християните – при избора за обществени длъжности да избират най-достойните измежду тях. Нека си представим, ако само ние, християните, го спазвахме или се опитвахме да го претворим в живота си, тогава нашата мисия щеше да има съвсем друг характер и стойност пред все още неповярвалите.

Темата за достойнството на християнството

и недостойнството на християните изобщо не би била се появила като предмет за дискусии. Тогава щяхме да изпълним словата на Иисус: „Тъй да светне пред човеците светлината ви, та като видят добрите ви дела, да прославят Небесния ваш Отец“ (Мат. 5:16).

Светите отци ни препоръчват да четем светото Евангелие и да го прилагаме в нашето битие всеки ден. Защото в него е закваската на Новия живот, еликсир на вечността, чрез който да понесем ужаса на всеки нов ден, връхлитани от изкушения и прозивани от борби.

Затова нека оставим блудкавите рецепти на съвременната социална психология, която анализира, синтезира и прокламира, но не носи пълнотата на Божията благодат, утехата на нетленното Царство на Отца и Сина и Светия Дух. Да потърсим разковничето в простотата на богооткровеността и победата над обикновените представи на този свят. Само така можем да осветим битието си и не само да заслужим да застанем отдясно в Царството на Бога, но и да обожим себе си още в настоящия живот! Амин!

Свещ. Ясен ШИНЕВ

И рече старецът...

Старецът Ефрем Аризонски за изпитанията

Тъй като у нас има явна гордост и скрита гордост, която не осъзнаваме, то Бог, желайки да ни очисти от това злонение, надига буря, която да изхвърли на брега цялата утайка, натрупала се за времето на нашето нехайство.

В морето, особено в малките морски заливи, се изхвърля целият боклук и мръсотия. Ако нямаше морски бури, то би станало разсадник на зарази. И това, че морският климат е чист и здрав, се дължи единствено на морските бури.

Същото в духовен смисъл става и с нашата душа, с нашето душевно море. Душата ни постепенно се заразява от различните ни страсти и от невнимание. А и дяволът подхвърля своите мръсотии. И ние не забелязваме колко боклук се е насбрал. Но Бог вижда всичко и надига буря, съответна на степента на замърсяване, и по този начин очисти душното ни море. Понякога след изкушенията, когато сме го понесли с търпение, виждаме душата си облекчена, спокойна и радостна.

Необходимо е внимание и от наша страна, за да не се трупат мръсотии, та да няма и необходимост от съответната буря.

И свети хора са попадали в бури, но тези бури са били от друг вид, имаи са друга цел. Понякога изкушенията са погубвали на светии да постигнат по-голяма святост или са им били изпращани за по-голяма тяхна слава, или с цел прославяне на Божията сила и укрепване на православната вяра.

Бъди внимателен, чедо мое, имай голямо смирение, послушание към съветите на стареца, пълна любов и никога не вървай на своя помисъл, никога не бъди уверен в себе си. Никога не приемай помисъл, който ти казва, че си добър и добродетелен. Самоукорявай се, вътрешно се осъждай, за да умъртвиш своето „аз“, което е стена, закриваща Слънцето на Правдата – Христос.

Да, чедо мое, това е самата истина, неподправената действителност. Постъпвай съгласно съветите ми, прави така и ще видиш истинско душевно здраве и изцеление.

Старецът за близостта на смъртта

С плач се появява човек на белия свят; с плач и скръб живее; със съзми и страдания си търва от света. „О, суета на суетите!“ (Екл. 1:2). Сънят свършва и човек се събужда в реалността на истинския, същинския живот. Никой не забелязва как суетният живот отминава. Летят годините, тичат месеците, изтичат часовете, незабележимо се топят секундите и без никакво предупреждение пристига телеграма: „Направи завещание за дома си, защото ще умреш, няма да оздравееш“ (4Царств. 20:1).

Тогава става ясна лъжата и човек разбира колко голямо е било влиянието, което светът е оказвал върху него. Човекът се разкайва, обзема го тревога, търси отминалото време, готов е да даде всичките си богатства, за да купи поне един ден за покаяние и причастяване със светите Тайни, но уви, сега няма никаква снизходителност към него. Снизходителност му е била оказвана по-рано в продължение на много години, а той е пропиял времето си по пазари, заведения, кина и във всяка срамна похот.

Кой мъдър търговец, щом забележи измамата на преходния живот, не ще се изхитри да прати стоката си на небето, преди да свърши празникът на живота, та да я намери с лихви в банките на небесния Божий град! Блажен е този мъдрец, защото вечно ще води щастлив и безгрижен живот, докато глупавите, пианиците, користолюбците, сребролюбците, блудниците, убийците и цялото множество подобни на мен грешници, и от тях – пръв аз, ще бъдат хвърлени в пещта на неугасимия огън!

Сега, докато грее слънцето и денят дава сладката си светлина, да вървим бързо по пътя на поправянето, докато не ни настигне нощта на бъдещето, когато вече няма да можем да продължаваме хода си. „Ето сега благоприятно време, ето сега ден на спасение“ (2Кор. 6:2) – гласят безсмъртните думи на апостол Павел.

Из „Отечески съвети“, Славянобългарски манастир, „Св. вмчк Георги Зограф“

ЦЪРКОВНО ИЗКУСТВО

Иконография на Рождество Христово

„Няма да сгреша този, който нарече празника на Рождество Христово майка на всички други празници...“
Св. Йоан Златоуст

Две са големите тайни в християнската история. Едната е възкресението на нашия Спасител, другата е Неговото рождество. За рождеството на Спасителя св. Василий Велики казва: „... нека си наложим като правило вобщее да не изследваме и да не любопитстваме за него с помощта на нашите понятия. Защото какво може да си въобрази умът там, където не са били посреднични нито времето, нито вековете, където образът не е бил представен, където не е имало никакъв свидетел, нито някой, който да разкаже за това? Или как езикът ще помогне за разбирането? Както всеки важен момент в Евангелието, Рождество Христово намира отражение в изкуството. За литературна основа на сцената служат Евангелията на Матей и Лука, както и Църковното Предание. Иконографията на празника, от своя страна, е богата на символи и препратки към Стария Завет.

Сцената на Рождество Христово първо можем да видим в ранното християнско изкуство още през IV век в катякомбите на „Св. Севастиана“ в Рим. Иконографията на празника в тези ранни примери се различава от познатата ни сцена. Спасителят е побит в пелени, заедно със св. Богородица, в антична одежда; Богомладенецът и св. Богородица не са представени в пещера, а под бадахин. Девата стои изправена до леглото, този елемент показва, че св. Богородица е родила без болка и това намира отражение в химнографията и словата на светите отци, като св. Андрей Критски, св. Йоан Дамаскин, св. Йоан Златоуст.

Първият, който споменава за раждането на Спаси-

теля в пещера, е св. Юстин Мъченик, а св. Константин Велики построил храм над тази пещера.

В символно значение планината и пещерата се приемат в два аспекта. Единият е свързан със св. Богородица и нейната утроба – съсъд на Невместимия Бог. Спо-

ред друго – пещерата се разбира като падналият свят, в който се е родило Слънцето на правдата (Твоего рождество, Христе Боже наш, озари света със светлината на познанието. Защото в него онези, които служат на звездите, от звездата се научиха да се покланят на Тебе, Слънцето на правдата, и да познават Тебе, Изтока от висините. Господи, слава на Тебе! – Тропар на празника, гл. 4).

Витлеемската звезда според светите отци е израз на ангелската сила. В най-ранните византийски памятници звездата се изобразява над яслите и сноп светлина се спуска върху Младенеца.

В иконографията на сцената виждаме Младенеца, който е положен на огър, изграден от каменни блокове. Огърът символизира св. Трапеза и поклонение на Жертвата (в иконографията Мелисмос). Композицията „Мелисмос“ е символно изображение на отслужването на тайнството свето Причастие, при което хлябът и виното за причастие се променят и пресъществяват в Тяло и Кръв Христови. Понякога зографите рисуват Самия Христос върху св. Трапеза.

Постепенно композицията се допълва от фигурата на св. Йосиф, образите на ангели, прославящи Господа, сцената на благовещението на пастирите, сцени на пътуването и поклонението на мъдреците и къпането на Богомладенеца.

Като цяло иконографията на Рождество Христово се оформя до VII век. След периода на иконоборството сюжетът често ще бъде изобразяван в иконописта, миниатюрата и в декоративно-приложното изкуство въз основа на обща схема. Постоянните елементи на композицията ще бъдат пещерата и Витлеемската звезда, които водят мъдреците при Христос.

Николина АЛЕКСАНДРОВА

Тържеството и времето в каварненския храм „Св. великомъченик Георги“

„Той направи луната да определя времената, слънцето знае своя заник. Ти простираш тъмната, и става нощ: през нея ходят всички горски зверове; лъвовете рикат за плячка и искат от Бога храна за себе си. Изгрява слънцето (и) те се събират и лягат в своите левоици; човек отива по делата си и по своя работа до вечерта. Колко са многобройни делата Ти, Господи! Всичко си направил прелъдро; земята е пълна с Твои произведения.“

(Псалом 103:19-24)

Тържество и радост струи от стиховете на 103-тия псалом, който с несправно вдъхновение светият пророк и цар Давид е написал за сътворението на света и в който разкрива Бога като Творец и Промислител на всемирна. Хармония, единство и взаимност се усещат във всяка дума и със

сигурност може да се каже, че това е една от най-поетичните картини, описващи ежедневието на човека, но и неговата връзка с Бога. В този псалом са описани различни моменти от денонизието и неволно човек се замисля как неусетно часовете се превръщат в дни, дните – в месеци, месеците – в години. И пак така неволно се замисляме за календара – едно от изобретенията, с които човек отмерва не просто времето, а живота и в което се проявява не само като творение, но и като творец.

За видовете календари няма да говорим – различни са, интересни са. Всеки има своя история, смисъл и дълбочина. Но за един календар си заслужава да се замислим. Юбилейно. Защото по утвърдена традиция и през следващата година каварненският храм „Св. вмчк Георги“ ще украси не един дом и ще помага

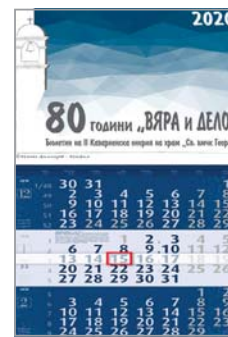
да се отмерва времето за много от нас. Юбилейно е това издание, защото и двата календара – стенният и джобният формат – са посветени на 80-годишнината от издаването на първия брой на енорийския бюлетин „Вяра и дело“. Това се е случило през снежния декември месец на 1940 година, а през 2016-а – след 76-годишно прекъсване, традицията за издаване на вестника се възстанови по идея и инициатива на Атанас Димитров – Ата-Дим, с подкрепа и благословение от предстоятеля на храма – приснопамятния о. Йовчо Иванов (1941-2017). Запазена беше визуалната идентичност на издавания преди десетилетия бюлетин, което се оказа и своеобразен мост във времето, свързващ поколения от явращи каварналици.

Всъщност не само каварненци – вестникът все повече се разпространява

в различни краища на страната, а всяка година до десетки хора достигат и издаването с храмовото изображение календари.

За първи път в изданието за 2020 г. не е използвана картина на художник. С простотата на чистата линия скромният силует на църквата е преплетен с вълнообразния фон на морето. Внушението е ясно – синята безбрежност на морската шир се прелива не само пространствено, но и времевно с вечността и ни напомня, че в началото „земята беше безвидна и пуста; тъмнина се разстилаше над бездната, и Дух Божий се носеше над водата“ (Битие 1:2). Както не са нужни много думи, за да се кажат големи истини, така често с малки, песелни средства се представят дълбоки и вълнуващи картини. За този, който има очи да ги види...

Дизайнът на новия трисекционен календар

на каварненския храм „Св. вмчк Георги“ отново е изготвен безвъзмез-

дно от Иван Илиев – графичен дизайнер и илюстратор от Бургас. Иван работи в стил 2D and Flat graphic design. Специализирал се е в изготвянето на широка палитра от рекламни материали. Тази година Иван е дизайнер и на джобното календарче, което вероятно отново е единственото издавано от извънстоличен храм с упътване кога и как се пости през годината. Така ползата отново е осигурена в няколко посоки – освен чисто информативния си характер, съдържанието всеки ден ни напомня за смисъла на поста и за смисъла на човешкия живот вобщее: „Ще пея Господу през всичкия си живот, ще пея на моя Бог, докле съществувам. Нека Му бъде благоприятна моята песен; ще се веселя в Господа. Благославий, душо моя, Господи! Алилуия!“ (Псалом 103:33-35).

Из „Вяра и дело“

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ – 2020 г.

1 година 30,00 лв.
3 месеца 15,00 лв.
6 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000, ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/987-56-11 / в. 245
За абонамент: 02/987-56-11 / в. 128
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Танка Гончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ: УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.